

May cerca suport mentre refà el govern

La primera ministra nomena dues persones de confiança per reemplaçar els dimissionaris



May, ahir a Downing Street ■ EFE

El Punt Avui us convida als Premis Republicans de l'Any



18002111971690

PAINTBALL
Al·limit

WWW.PAINTBALLBARCELONA.CAT
Tel. 629 845 440

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 17 de novembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14823 - AVUI / Any XL. Núm. 13693 - EL PUNT

NACIONAL

P16

Més morts en accident de trànsit que en tot el 2017

AUGMENT • Els accidents han causat 171 víctimes mortals fins ahir, dues més que les que hi va haver en tot l'any passat

CAUSES • Trànsit apunta a les distraccions i a l'alta velocitat com a causes del repunt de l'accidentalitat a les vies catalanes

SENSIBILITZACIÓ • Una nova campanya d'Interior alerta, justament, del risc de no respectar els límits de velocitat

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-7



Els participants en la reunió d'ahir, moments abans que comencés ■ EFE / ALEJANDRO GARCÍA

“Consens de mínims”

Poques coincidències a la primera reunió de la taula de diàleg

Nacional

P18

Un mort a causa de les intenses pluges

La víctima era un experimentat guia de rutes d'aventura i expert en motos

Europa-Món

P23

Amenaça de bloqueig total avui a França

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com



Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Vulnerables



El bolero que diu "reloj, no marques las horas" ha anat sonant aquests darrers dies fos l'hora que fos a la ràdio. El desig d'aturar el temps que

cantava Lucho Gatica no ha pogut evitar que acabés marxant d'aquest món, mentre la seva veu enregistrada seguia generant drets d'autor per als seus hereus.

Que un rellotge no marqui les hores vindria a ser un desig per aturar el temps, l'espai, per congelar un moment en què en aquesta cerca contínua de felicitat que és, en part, la vida, ens sembla haver-la trobat. Que s'aturi i que la felicitat s'allargassi. Tot i que si ens percebem feliços és pel contrast amb altres moments en què no ho som. No podem ser eternament feliços, i el rellotge no s'atura.

Però sí que és cert que aquest desig l'hem tingut, i sovint per qüestions ben quotidianes, per un so, una mirada, una pronúncia, un gest, un gust que és capaç de condensar aquest esperit. Una espiral que et trepana el cervell i t'accelera el cor, com en un estadi d'enamora-

Una altra voluntat que s'aturi el rellotge és la de Faust, la de vendre's l'ànima al diable per evitar el precipici de l'envelliment i del destí final

ment. Atura't, si us plau. Temps, atura't. Una altra voluntat que s'aturi el rellotge és la de Faust, la de vendre's l'ànima al diable per evitar el precipici de l'envelliment i del destí final de la mort. Però com bé ens recorda Joan-Carles Mèlich, home amarat de filosofia literària, som finits. Som vulnerables, de *vulnus*, "ferida" en llatí. L'ésser humà, raona Mèlich en dues de les seves darreres novetats editorials, *La condició vulnerable* (Arcàdia) i *Contra els absoluts* (Fragmenta), fereix i pot ser ferit. I ferida no només com a sinònim de dolor o sofriment, sinó d'afectació. Sempre hi ha "alguna cosa" que ens sorprèn, que ens envaeix, diu Mèlich, i mai som prou competents per donar-hi resposta. I encara: "El cos humà és un cos ferit per les sotragades de les presències i absències dels altres, pels amors i les seves indiferències", les absències, pèrdues, cicatrius del passat. Ho escrivia Virginia Woolf a *Les ones*, viure és posar pedaços a aquestes cicatrius de la vida. D'aquí també el bolero per retenir els bons moments i encara la necessitat de la carícia, la tendresa, per fer suportable la vida.



La vinyeta

Fer



Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Objectiu referèndum

L'objectiu és ara la celebració d'un referèndum vinculant, acordat, etcètera. S'havien expressat altres fites: l'estat propi, la independència, la república, la democràcia. Hem tornat a la idea del referèndum, que inclou la democràcia i que, segons el resultat que se n'obtingués, inclouria o exclouria les altres reclamacions. Jo ho abono, ho he dit en altres ocasions: fer un referèndum de debò, amb els independentistes que explicarien en campanya com d'encertat seria que Catalunya seguís el propi camí i els "unionistes" farien atractiva la vinculació amb Espanya. Els electors decidarien entre les dues ofertes raonades. Alguns objecten que Espanya no ens deixarà mai fer un referèndum. No es tracta que ens el deixi fer sinó de fer-lo conjuntament. Més difícil és que Espanya i Europa ens permetin una independència unilateral i no acordada. Es tracta, doncs, de fer inevitable el referèndum, que l'altra part entengui que és l'única solució per resoldre el conflicte plantejat, si no és que hi ha altres instruments més eficaços que no sé veure. Ells son els polítics.

“Es tracta de saber si les accions de Torra fan que ens hi acostem o no

Entenc que per fer el referèndum "inevitable" cal tensar la corda, mantenir viu el malestar català. Si s'aflluixa, l'Estat també es relaxarà. La meua pregunta és: totes les maniobres que el nostre actiu i activista president Torra executa condueixen a l'objectiu del celebrar el referèndum que reclama? Aquesta setmana ha estat al País Basc. S'ha vist amb el lehendakari Urkullu, que li ha recomanat de no tombar el govern de Pedro Sánchez perquè ofereix més possibilitats que un d'alternatiu del PP o de Ciutadans, o de tots dos junts. Torra diu que no hi veu la diferència. No la hi veu? Seria més factible

el referèndum amb uns partits que d'entrada volen suspendre l'autonomia? En acabat, Torra es va reunir amb Otegi. No sé si és gaire oportuna la seqüència de visites. Em sembla que Urkullu s'ha d'haver molestat. Del líder abertzale el nostre president recull la idea de Galeusca, que no és ni tan sols seva, sinó que ja l'havia formulada Pere Esteve quan tenia vara alta a Convergència: la unió de Catalunya, Galícia i el País Basc en algunes coses. Això empeny el referèndum o, en canvi, ajuda a la dispersió de la qual ja anem prou sobrats? I una altra cosa: si es tracta d'acumular esforços i de posar-ho difícil, per què no la unió amb el País Valencià i les Balears, que pertanyen al nostre cercle cultural, com el president sap?

Torra diu o insinua que si els presos no són absolts, com no ho seran, la indignació catalana serà tan alta que tindrem la independència servida. Per quina via? Per una reincident declaració unilateral o perquè el referèndum serà llavors indefugible? O no ho explica o jo no ho entenc. La confusió augmenta cada dia.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/mgaro6>



A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Aquest és el seu diàleg?

Ahir, finalment, es va celebrar a Barcelona la famosa cimera pel diàleg convocada pel president Quim Torra. I va ser, com ja es preveia, una cimera descafeïnada; descafeïnada perquè no hi van anar ni la CUP, ni el PP ni Ciutadans. Avui, vistes les absències, segur (ja ho feien ahir a la tarda molts digitals) que molts diaris parlaran del fracàs de Torra i de la cimera. I jo em pregunto: és, segur, un fracàs de Torra? O de la cimera? A mi, com que m'agrada més remarcar les presències que hi havia (el govern, JxCat, ERC, el PSC-Units i els comuns) que no pas les absències, em sembla que el fracàs és dels que no hi van anar, i que ho hauríem de remarcar. Perquè, com es pot parlar constantment de diàleg i no anar a una cimera pel diàleg? Que no ho veuen, que se'ls veu el llautó? O és que aquest és el diàleg que volen? Que només hi hagi diàleg per parlar del que

“La cimera d'ahir va retratar quin és el grau de diàleg que vol cadascú

ells volen? Si un vol diàleg, va allà on el conviden a dialogar. Si no, és que no en vol. O, encara més greu, que em sembla que és el cas, que vol dinamitar una cimera, només dinamitar-la, pel simple titular d'un dia, pel que avui faran alguns mitjans. És això? Prefereixen el titular d'un dia, que a ells els sembla que els va bé, al diàleg? Carlos Carrizosa (“Per què em demana la paraula, senyor Carrizosa?”) diu que Cs no hi va perquè el govern “està substituint el Parlament per *xiringuitos*, fòrums i cimeres de diàleg que no donen als altres l'oportunitat d'intercanviar

opinions amb llums i taquígrafs”, i el nou líder del PP, Alejandro Fernández, per no quedar-se curt, diu: “Si ens haguessin trucat perquè es vol parlar de com millorar la convivència a Catalunya, hi hauríem anat, però ells només volen parlar dels presos polítics, i no n'hi ha.” Brillants, els arguments. Segur que no es podia parlar de tot, en aquesta cimera? O és que a vostès no els interessava asseure's en una taula junts perquè això no crispa l'ambient sinó que el destensa. Aquest és el seu diàleg? No presentar-s'hi? De la CUP (“A la cimera no hi anirem perquè es vol tancar des de dalt un diàleg que hauria de ser des de baix”, argumentava Natàlia Sánchez a mitja setmana) ni els en parlo. Però em sembla evident que el diàleg “des de dalt” no deu pas impedir “el de baix”. En tot cas, la cimera del diàleg podia haver anat millor, segur. Però va deixar clar quin és el grau de diàleg que vol cadascú.



De reüll

Maria Palau

Un art mediocre

Hi va haver un temps en què els artistes subministraven els patrons visuals de la societat. Les seves obres influïen poderosament en els codis del cinema, de la publicitat, del disseny de productes i de moltes altres parcel·les de la indústria de l'espectacle i l'entreteniment. I, per descomptat, els de les revolucions polítiques. Eren l'avantguarda. Però aquest lideratge l'han anat perdent. Avui són els artistes, com a mínim els que promouen les esferes del poder i els que reben més atenció mediàtica, els qui manllevan idees

sense cap ànim transgressor. En tenim la trista prova amb el nord-americà Jeff Koons, que acaba de ser condemnat a pagar una morterada de diners per haver plagiat un anunci d'una marca de roba femenina en una de les seves escultures. *Fait d'hiver* (1985), que es va exposar fa uns anys al Centre Georges Pompidou de París i que va ser subhastada per uns milions de res a la sala Christie's de Nova York. No és el primer cop que Koons, un dels artistes més cotitzats, és acusat de lladre d'imatges sense resignificar-les en cap sentit. Amb personatges com aquest, no és que l'art hagi sacrificat la seva originalitat sinó directament la seva raó de ser. Però que tot el que han encapsulat els museus i les galeries no ens faci perdre de vista que l'essència més pura de la creació continua estant en els estudis dels artistes que mai figuren en les llistes *top*. I en l'espontaneïtat del carrer.

Jeff Koons, un dels artistes 'top', ha estat condemnat per plagiar un anunci

Les cares de la notícia



ENTRENADOR DEL MANCHESTER CITY

Pep Guardiola

Compromís i projecció

El tècnic català ha tornat a demostrar el seu compromís nacional i la solidaritat contra la injustícia que suposa l'empresonament dels dirigents independentistes i que ha denunciat internacionalment, amb la visita que va fer a Lledoners, on va fer una conferència i va veure els presos polítics.



CANTANT

Rosalía

Fusió musical d'èxit global

Amb només 25 anys l'artista catalana de Sant Esteve Sesrovires va pel camí de convertir la seva innovadora fusió de flamenc i *hip hop* en un fenomen d'èxit global després de guanyar amb la cançó *Malamente* dos Grammy llatins en la darrera gala d'aquests prestigiosos premis musicals.



REALITZADORS DE DOCUMENTALS

Xapo Ortega i Xavier Artigas

Cinema de denúncia

Després de l'impactant documental *Ciutat Morta*, els dos realitzadors presenten una nova producció, en aquest cas centrada en la mort d'un immigrant al CIE de Barcelona. *Idrissa, crònica d'una mort qualsevol* és un nou exemple de bon cinema documental de denúncia i compromís.



EDITORIAL

L'incert preacord pel 'Brexit'

D'ençà que la primera ministra britànica, Theresa May, va anunciar el preacord pel 'Brexit' ha anat creixent a marxes forçades la crisi del seu govern i, en canvi, s'han anat desinflant les expectatives davant el protocol de desconexió amb la Unió Europea. Els mateixos companys euroescèptics del grup conservador s'estan afanyant a recollir les signatures necessàries per impulsar la moció de censura que podria fer caure la seva cap de files, decebut amb les concessions a Brussel·les. Que entre les set dimissions que la notícia ha provocat al gabinet de May s'hi compti precisament la del ministre responsable del 'Brexit' ja dona una idea precisa de l'abast del conflicte. L'alternativa a la situació actual, però, no és senzilla. Amb les eleccions europees a l'horitzó i el govern escocès amantent a la possibilitat de reeditar un referèndum per la independència, el fracàs d'una separació ordenada i mínimament satisfactòria podria passar factura a tothom.

Que Irlanda del Nord pugui gaudir de privilegis duaners i comercials en el nou marc normatiu és, d'altra banda, un punt que cou especialment als nacionalistes escocesos. Mentrestant, la Comissió Europea té pressa per tal que no es malmeni el preacord i manté l'agenda de la cimera de líders prevista per al dia vint-i-cinc d'aquest mateix mes, on s'hauria de segellar definitivament el conveni. Igualment, per dimarts vinent s'ha convocat els ambaixadors dels vint-i-set estats membres amb l'objectiu de compartir punts de vista i amb dubtes seriosos sobre les possibilitats que May passi d'aquesta data ocupant el seu càrrec. En vista de les dimensions del problema que la incapacitat dels negociadors ha anat engreixant, l'única certesa és que cap escenari és descartable.

Tal dia
com
avui fa...



1 any Front comú
Els consellers avalen les tres llistes per deslegitimar el bloc del 155 i valoren la concentració per al dia 7 com "el primer acte unitari de campanya".

10 anys Incompliment
La vicepresidenta del govern espanyol, Teresa Fernández de la Vega, va prometre a Saura que avui com a màxim hi hauria un nou model de finançament.

20 anys Nou pacte fiscal
El president de la Generalitat, Jordi Pujol, ja té pràcticament definida la fórmula de pacte fiscal que vol negociar la pròxima legislatura.

Full de ruta

Germà Capdevila

Humiliació professional



L'article 123 de la sacrosanta i pètria Constitució espanyola explica que el Consell General del Poder Judicial (CGPJ), l'òrgan de govern de la Justícia, estarà presidit pel president del Tribunal Suprem, que al seu torn serà nomenat pel rei a proposta del mateix CGPJ. Els membres d'aquest consell són 12 jutges i magistrats i 8 advocats i juristes triats entre els professionals "de reconeguda competència i amb més de 15 anys d'exercici de la professió", segons el text constitucional. La seqüència és ben lògica: es nomenen els membres del CGPJ i aquests trien el seu president, que alhora presidirà el Tribunal Suprem. No sembla un mal sistema: res millor que un grup de jutges i d'advocats de prestigi per governar el poder judicial. Tanmateix, quan passem del paper als fets, la seqüència s'altera i la manipulació política de la Justícia a Espanya fa que la democràcia esdevingui una carcanada, buida per fora i per dins. Em poso en la pell dels advocats

La manipulació política de la Justícia a Espanya fa que la democràcia esdevingui una carcanada, buida per fora i per dins

"de reconeguda competència" que seran nomenats com a membres del CGPJ pel Congrés i el Senat a proposta dels partits, i un calfred em puja per l'espina. Quina humiliació, quina vergonya! La Constitució els atorga la facultat de triar ni més ni menys que el president del Tribunal Suprem, la cúspide de la piràmide judicial, però els polítics espanyols ja han decidit per ells. És més, primer han triat qui serà el president i després han començat a fer la llista dels membres del CGPJ –que hauran d'acceptar el seu càrrec com a membres d'un òrgan que l'arquitectura constitucional havia volgut independent de les ingerències polítiques– amb la seva llibertat coartada d'antuvi. Els partits polítics els imposen el nom del president, i ells hauran de limitar-se a validar-lo. És la perversió del sistema democràtic expressada amb tota cruïda. Qui pot confiar en la llibertat i independència dels tribunals, si el seu màxim òrgan de govern està corcat per les ingerències polítiques des de l'origen?



Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Guerra i poesia

A mitjans de juliol del 1917, després d'un període de convalescència, el tinent Siegfried Sassoon va enviar una carta oberta a les autoritats militars on condemnava la política britànica de guerra i el sacrifici inútil d'homes. L'epístola transcendí i fou publicada a la premsa i llegida en seu parlamentària. Sassoon no fou jutjat per una cort militar. Ben al contrari, se'l va considerar com a mentalment alienat, i sota una diagnòsi de neurastènia ingressà a l'hospital de guerra de Craiglockhart. Fou aquí on l'autor de *The Old Huntsman* travà amistat amb un jove i prometedor poeta: Wilfred Owen.

VE L'ANÈCDOTA a tomb quan aquest darrer 11 de novembre s'ha commemorat, ara ha fet cent anys, el final de la I Guerra Mundial. Un conflicte decarnat que canvià radicalment el punt de vista de dos homes que s'havien enrolat voluntàriament a les files de l'exèrcit. Homes que com Edmund Blunden, Isaac Rosenberg o Robert Graves –entre altres– van tro-

bar en la poesia el llenguatge per descriure –i denunciar– els desastres de la guerra. Una generació única coneguda a l'època com a *War Poets*.

CERTAMENT ELLS NO FOREN els primers en vincular guerra i poesia. Però quan llegeixes a *Break of Day in the Trenches*, d'Isaac Rosenberg: "*The darkness crumbles away / It is the same old druid Time as ever*", t'adones que mai abans la lírica s'havia confrontat amb aquella força al drama de la guerra. Un contrast –també de classe– amb Rupert Brooke i el seu apologetic *The Soldier*, tal vegada perquè Brooke mai no va combatre al front –traspassà abans d'arribar a Gallipoli– i s'estalvià les imatges de l'horror i la misèria. De fet, Sassoon va tenir sort. Milers de soldats foren afusellats en consells de guerra per haver anteposat la vida a la mort. I d'aquí a la idea de futilitat hi ha tan sols una passa. I és així que aquest i Wilfred Owen són els garants d'aquella idea. La futilitat de viure i de morir d'una forma absurda

fins al punt d'haver de qüestionar el mateix sentit de l'existència i els fonaments morals de l'ésser. Owen, empès per Sassoon, trobà en la poètica el recurs on fixar amb el mot aquella intensitat impossible d'emmarcar en la mera convenció. "*If anything might rouse him now / The kind old sun will know*", escriu Owen en recordar la figura inerta d'un soldat ras mort en ple camp de batalla.

A L'HOSPITAL DE GUERRA de Craiglockhart es va reescriure la història de la poesia tal com ara l'entendem. Owen, Blunden i Rosenberg eren millors poetes que Siegfried Sassoon. Però sense ell els *War Poets* mai no haurien arribat a la dimensió descomunal que els defineix. Una dimensió que pivota al voltant de dues pautes entre si complementàries: narrar l'inenarrable i un sentit de comunió envers l'altre. Una forma d'empatia universal que ens obre a l'enigma d'aquell nexu intangible: l'alteritat que inaugura la modernitat poètica a començaments del segle XX.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Volem etiquetades reals

Des de fa alguns dies, anant a comprar als supermercats, m'he adonat que moltes persones es paren a mirar amb atenció l'etiquetatge dels productes. Cada vegada ens fem menys de les etiquetes tan bàsiques com són "light", "0 sucres afegits" o "0% greixos" que trobem als aliments que consumim habitualment. En general, a l'hora de llegir els nutrients d'aquests articles, veiem que segueixen sent poc saludables. Mirar els productes al detall per veure la seva composició i saber els seus percentatges respecte als diferents nutrients acaba sent una tasca mandrosa per a tots i ens fa perdre més temps en el moment de fer la compra. M'agradaria proposar a les grans indústries un etiquetatge alternatiu que reflecteixi clarament de què estan com-

postos els productes. Una etiqueta vistosa que advertixi que un cert aliment té un alt contingut de sucres o de greixos saturats podria facilitar-nos la compra i ens ajudaria a creure de nou en les grans multinacionals que manegen el mercat d'aliments.

TAMARA CAPILLA LEBRATO
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

L'altura del senyor Iceta

Llegeixo "La frase del dia" publicada en aquest diari el dia 13 de novembre passat en què el conegut i talentós Miquel Iceta ens il·lumina sobre les actuacions dubtoses en què ha caigut el Tribunal Suprem pel que fa al referèndum de l'1-O.

És d'agrair tan sàvia reflexió, si no fos que està més que caducada pel temps que fa; navega per l'espai.

Al senyor Iceta se li veu el llautó quan opta per una actitud ambigua en què queda sempre present la seva altura política.

Lamentablement, aquest comportament i altres molt semblants no deixen de ser una mostra més de les neguitoses i negatives expectatives que té aquest tan mal governat país com ve sent Espanya, i el consegüent i difícil futur que ens espera.

MIQUEL SEBASTIÀ I MARTÍNEZ
Castelldefels (Baix Llobregat)

Empatia i immigració

Les nostres actituds en les relacions amb les persones immigrades són molt diverses, difícils de classificar i més d'enumerar. Però hi ha un denominador comú, que, en menor o major grau, hauria de formar part sempre en la seva valoració: l'empatia. Si tots interpre-

tem la paraula empatia com a sentiment que considera, analitza, valora i jutja la circumstància personal de les persones amb què tractem i les compara amb la nostra situació, tenim la comprensió personal molt avançada. La clau és que els immigrants són éssers humans com nosaltres que busquen l'oportunitat de viure com nosaltres, ja que a la terra d'on venen els hi ha estat impossible, per diverses raons. És el mateix camí emprès pels nostres avantpassats, fa cinc segles, fa cent anys o en fa trenta. Pensem-hi, i el nostre tracte amb els immigrants continuarà possiblement entre respectuós o distant, però del resultat de la nostra actitud empàtica en sortiran ciutadans de perfils convencionals bàsics, adaptables a la nostra societat.

JAUME VALLÉS MUNTADAS
Sant Adrià de Besòs (Barcelona)

La frase del dia



“Algú va convèncer Felip VI que el 3-O seria el seu 23-F. I va ser exactament tot el contrari”

Pablo Iglesias, SECRETARI GENERAL DE PODEM



Tribuna

Joaquim Coello Brufau. Enginyer

L'odi no ho justifica tot

De fet no justifica res. No ho justifica perquè des de l'odi només es pot destruir, és impossible construir. Per construir cal complicitat, ajut, cooperació, esforç compartit. Tots aquests conceptes, sense excepció, són contraris a l'odi. La conclusió és òbvia, des de l'odi no es pot fer, només es pot desfer el que han fet els altres o un mateix. L'odi és permanent i profund; la ira, passatgera. La pregunta que sorgeix a l'acte és: produeix plaer odiar? Suposant que sí, no és aquesta una satisfacció amarga? No té el gust del fel que no fa res més que incrementar l'enuig i accelerar el cercle viciós de l'odi? A on acaba això? A on porta l'amargura del propi fracàs? Perquè l'odi és un fracàs, el fracàs de no poder acordar. L'única alternativa per mantenir-se en aquesta dinàmica és no pensar, embogir en la pròpia bogeria, no parlar amb qui no pensa com un mateix, ignorar-lo, o no fer-ho per insultar-lo, desqualificar-lo i autojustificar-se amb els que pensen igual que un mateix. Ratificar-se en l'error.

AVUI L'ODI ÉS UNA ARMA política potent. També ho ha estat en el passat, però ho havíem oblidat. Si l'odi està lluny de la racionalitat, cal atiar-lo des de la passió, el sentiment i la simplicitat: els jueus ens volen mal, els immigrants ens robaran la feina... Aquest sentiment té un origen en l'enveja i en la por; una i altra, manipulades, porten a l'odi. Havíem pensat que la facilitat de comunicació faria avançar el món. Si es pot parlar, és possible comunicar, el món anirà millor perquè evitarem els malentesos, podrem debatre i s'haurà d'acceptar la responsabilitat del que es diu. L'home de manera natural tendeix a l'empatia, per això parlar sempre millora les relacions, perquè les discrepàncies s'escurcen i les coincidències s'eixamplen, però perquè això passi cal la presència, la identificació individual. Això és un fet, però quan és possible expressar el que es vulgui des de l'anonimat de les xarxes, la comunicació esdevé irresponsable, i des de la irresponsabilitat

és fàcil odiar i actuar des de l'odi, perquè no cal donar compte del que es diu i perquè es diu. L'anonimat és destructiu perquè no té límit, no hi ha mesura, no hi ha responsabilitat. És una paradoxa, l'abundància de comunicació des de l'anonimat incrementa l'odi.

HI HA POLÍTICS que passen la majoria del seu temps enfadats, amb mala cara, desqualificant els que no pensen com ells, insultant directament els que discrepen. Quan arriben al final de la seva jornada, què es responen si es fan la pregunta “Què he fet jo per fer avançar les meves idees, què he fet jo pels altres, què he fet jo pel meu país, per mi mateix”? El més probable és que es fiquin al llit sense resposta, perquè no s'han fet la pregunta. Fer-ho seria massa dolorós, massa frustrant, massa destructiu, és millor no fer-ho.

ODIAR NO REDUEIX la nostra visió del món, no estreix el nostre camp d'acció? En definitiva, no ens fa més pobres, més parro-

quials, perquè ens fa més limitats i curts? Qui odia tendeix a no escoltar, a no veure, a no tocar la realitat. És difícil odiar si es té curiositat pel món i pel que hi passa. La conclusió és que qui odia opta per limitar-se i encongir-se com a persona, no des d'un únic punt de vista i interès, sinó des de molts.

LA GUERRA ÉS la institucionalització de l'odi, és l'odi estructurat com a procés i organitzat per produir el màxim efecte, el màxim de mal a l'adversari, però si la pau que segueix la guerra no s'impregna de pietat i respecte per l'adversari, la guerra no té utilitat, perquè, com algú ben conegut va dir, no es tracta de vèncer, sinó de convèncer. L'exemple paradigmàtic de l'odi va ser la nostra guerra civil, perquè uns i altres van convertir l'odi a l'adversari en el combustible per a la guerra, per no deixar a ningú enrere del front cruent de la batalla física ni de la misèria de la venjança de la rereguarda.

SENTINT ALGUNS POLÍTICS parlar avui es diria que han perdut la memòria del que va ser el conflicte. La misèria no va derivar de la guerra, sinó, i especialment, de la venjança del vencedor sobre el perdedor una vegada arribada la pau, que no va ser de reconciliació, sinó d'exclusió. És per això que l'empatia de l'observador que busca la justícia sempre està al costat del perdedor.

AZAÑA VA DEMANAR a Barcelona el 1938 “pau, pietat i perdó” en un discurs històric fet al Saló de Cent de l'ajuntament, tot esperant un dia en què tots els que llavors s'odiaven i es mataven es retrobarien, convençuts uns i altres que l'odi era estèril perquè arrasa l'ànima dels homes i les dones i que després d'una barbàrie com la viscuda llavors només la pau, però sobretot la pietat i el perdó, porten la solució i permeten la construcció d'un futur millor, millor perquè havia de ser de tots i per desgràcia, per anys, només va ser d'alguns. L'esperança d'Azaña es va truncar.

“Hi ha polítics que passen la majoria del seu temps enfadats, amb mala cara, desqualificant els que no pensen com ells, insultant directament els que discrepen”

De set en set

Jordi Panyella

Una planta d'alfàbrega



Totes les cuines del món haurien de tenir, com a bandera, damunt el marbre, o en qualsevol espai preferent, una planta d'alfàbrega. No hi ha millor companya que una mata d'alfàbrega per ser admirada, flairada i, finalment, consumida. És una herba d'una simplicitat rotunda però d'unes virtuts extraordinàries que la doten de la capacitat d'enamorar tots els sentits. I viure al costat d'un ésser que desprèn amor és glòria.

En aquest país de brots de julivert, l'alfàbrega ha d'obrir-se pas necessàriament, de mica en mica, a passes petites, demanant permís per no ofendre,

Viure al costat d'un ésser que desprèn amor és com viure a la glòria

peggiant el sentit comú i el bon gust, com pessiga el seu perfum el palmell de les mans quan algú acarona la verdor de les seves fulles.

Una truita per sopar batejada amb quatre fulles d'alfàbrega arrencades de la mata és una menja sanitària. Una llossada de pasta acabada d'escórrer de l'aigua bullent es converteix en un requisit de pobres si és tocada pel perfum de la planta fresca. I pel gaudi dels rics? Pels rics que tenen pinyons, nous, alls, oli, formatge, sal i, evidentment, un manat d'alfàbrega; la salsa que resulta de trinxar tots aquests ingredients no té rival que li faci ombra. El condiment a base de tomàquet és unificat, el pesto és caràcter!

No hi ha generositat més gran que la d'una planta oferint-se cada dia per ser consumida. Només hi ha una manera d'estar a l'altura d'un regal tan sublim: cuidar, com si fos la nostra mare, la mare natura que ens la regala.

Sísif

Jordi Soler



Nacional

L'exconsellera socialista Mar Serna entrarà al CGPJ

Proposada per Sánchez, el seu ingrés a la majoria progressista pot ser un gest pel judici



Ja hi ha més víctimes que el 2017 a la carretera

Una campanya alerta del risc de l'excés de velocitat, després que s'ha arribat a 171 morts

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Diàleg incipient

CIMERA • “Consens de mínims” en la primera reunió de la taula de diàleg entre govern, PSC i comuns **ESCULL** • Es constata la llunyania al voltant del dret a l'autodeterminació

Emili Bella / Jordi Alemany
BARCELONA

Poques coincidències i molta llunyania. La reunió que va celebrar ahir el govern amb els grups parlamentaris de Junts per Catalunya, ERC, el PSC i Catalunya en Comú Podem va servir per constatar les profundes diferències que mantenen pel que fa a l'exercici del dret a l'autodeterminació, clau de volta del conflicte polític amb l'Estat. Entre les coincidències: la situació d'excepcionalitat política, la necessitat de mantenir el diàleg, la voluntat de resoldre el conflicte per mitjans polítics i poca cosa més.

El d'ahir va ser un punt de partida de les mateixes forces que, de fet, van permetre el canvi de govern a l'Estat per intentar acostar posicions a Catalunya, però des d'òptiques tan distants com la defensa del dret a decidir (els independentistes), d'un pacte de claredat a la canadenc (els comuns) i d'una reforma estatutària (socialistes). “Hi ha hagut un consens de mínims en la necessitat que hi hagi un diàleg i una solució política a l'actual repte que vivim”, va explicar la consellera de la Presidència i portaveu del govern, Elsa Artadi, després de més de dues hores de reunió al Palau de la Generalitat. L'executiu reclama un debat efectiu i en igualtat de condicions, ja que una de les parts és a la presó o a l'exili i els inde-

Les frases

“No sabem si ara que hi ha més independentistes el dret a l'autodeterminació li fa més por, al PSC”

“Hi ha hagut un acord molt de mínims, però hem pogut celebrar la reunió i aquesta és la part positiva”

Elsa Artadi
CONSELLERA DE LA PRESIDÈNCIA

pendentistes que poden seure a la taula reben “amenaces constants sobre si acabaran també a la presó o a l'exili”. De fet, l'enviat de JxCat, Albert Batet, va anar més enllà i va observar que si es vol que el president del seu grup, Jordi Sánchez, assisteixi a la pròxima trobada, caldrà fer-la a la presó de Lledoners o bé que sigui alliberat.

La sola celebració de la reunió n'era el principal mèrit. El govern va anunciar que n'hi haurà més, en les quals espera revertir les anunciades absències de Ciutadans, principal grup de l'oposició, i els subgrups del PP i la CUP. L'executiu hauria volgut avançar més en la línia d'un front antirepressiu contra la regressió en matèria de drets i llibertats, però no va aconseguir arrencar del primer secretari del PSC, Miquel Iceta, un pronun-

ciament unitari de preocupació en aquest sentit, ni tampoc la constatació que la “judicialització de la política no porta enlloc” o que l'article 155 “no ha resolt res”. Encara menys va obtenir el compromís que no es tornarà a aplicar.

Artadi va recordar que temps enrere els socialistes havien defensat l'autodeterminació en el programa electoral i que hi havien votat a favor al Parlament: “No sabem si ara que hi ha més independentistes aquest dret els fa més por.”

Iceta va remarcar que la solució d'una reforma estatutària, combinada amb una de constitucional, acabaria amb una votació i va requerir dos terços del Parlament per afrontar qualsevol solució. “Hi ha més possibilitats que tot hom acabi venint a la nostra que no pas al revés”, va opinar Iceta, que va afegir-hi: “Estem molt lluny d'un acord, tan lluny que el principal grup de l'oposició no ha participat en la reunió.”

Convergència amb comuns

En tot cas, sí que hi va haver més punts de convergència entre els comuns, ERC i el president, Quim Torra, amb relació a un referèndum acordat i amb reconeixement internacional i a la necessitat d'aturar la judicialització de la política, segons va celebrar la cap de files podemita, Jéssica Albiach. Co-



El president, Quim Torra, amb el vicepresident, Pere Aragonès, i la resta d'assistents a la cimera, ahir al Pati dels Tarongers ■ ACN / BERNAT VILARÓ

incideixen que no hi va haver delictes de rebel·lió la tardor passada i que el 155 es va aplicar de manera irregular, però malgrat tot mantenen les diferències en la manera d'arribar a l'exercici de l'autodeterminació. Els comuns plantegen que el pla de treball de la taula de diàleg sigui negociar els termes d'un referèndum i posteriorment anar a Madrid per tancar un pacte de claredat. “Sortim sense respostes. El full de ruta no pot ser la via unilateral, que s'ha demostrat fracassada, ni la reforma de l'Estatut que planteja el PSC”, va equidistar Albiach.

Des d'ERC, Sergi Sabrià es va congratular dels consensos assolits, encara que siguin “petits”, i va agrair als comuns la claredat a l'hora de defensar

Els comuns volen negociar aquí un referèndum i anar després a Madrid

l'exercici del dret a l'autodeterminació, però no es va estar de furgar en els “defectes obvis” que veu en el pacte que proposen, que no veu comparable al del Canadà.

També hi va haver re-

trets pels absents voluntaris a la cimera. Sabrià va lamentar especialment que no hi fos la CUP; Batet va fer el mateix amb “els socis del tripartit del 155” del PSC, Ciutadans i el PP; i Iceta va recordar-los que la reunió deriva d'un mandat parlamentari —una resolució aprovada a instàncies socialistes—. Curiosament, va ser Artadi i no Albiach qui va recordar que el primer que va posar sobre la taula la necessitat d'una cimera d'aquestes característiques va ser l'exdirigent dels comuns Xavier Domènech quan es va reunir amb el president Torra a la Generalitat. ■

L'APUNT

Retratats sense foto

Òscar Palau

Més enllà dels (pocs) resultats concrets de la taula pel diàleg d'ahir, és bo que per un dia es difuminessin els blocs granítics i els representants de dos terços llargs del país es reunissin per buscar solucions polítiques. I que ja anunciïn que ho seguiran fent regularment. Els més retratats, així, són els que no surten a la foto. Que no hi anessin Cs i el PP, de fet, no per trist deixa de ser

coherent amb la pura imposició que sempre han aplicat. Ara, l'absència de la CUP ja xoca més, ja que seria desitjable que hi fos precisament per garantir que allò no acabi suposant el que tem: el segellat per dalt del que la gent va obrir per baix, i la renúncia a un dret a l'autodeterminació que, per cert, defensen la majoria de votants de tots els grups de la taula. PSC inclòs.



Albert Batet (JxCat)



“Lamentem que el PSC no hagi garantit que no tornarà a aplicar el 155”

Ni de mínims va qualificar el portaveu parlamentari de JxCat, Albert Batet, la trobada, sinó que la va batejar de “mínims mínims” perquè només hi estava representat el 65% del catalans, però també perquè els seus impulsors, el PSC, no havien “garantit que no tornarà a aplicar el 155”. I va tornar a pressionar-los perquè aquest espai sigui de “diàleg efectiu” i no es converteixi en una trobada en la qual “fem retòrica de diàleg per amagar que no hi hagi diàleg”. Per això va demanar que es faci en termes d’“igualtat” en què hi pugui participar el president del grup, Jordi Sánchez, ja sigui aixecant la presó preventiva o fent les trobades a Lledoners. ■

Sergi Sabrià (ERC)



“Esperem passar de grans consensos socials a grans consensos polítics”

ERC van ser menys crítics que els seus socis de govern, JxCat, i van qualificar la trobada de “bon punt d’arrencada” per poder passar “dels grans consensos socials d’aquest país a grans consensos polítics”, en paraules de Sergi Sabrià. Van posar sobre la taula la voluntat de treballar perquè el poble català pugui exercir l’autodeterminació i assolir la independència amb la República catalana, agraint que es parlés del “pacte de claredat” dels Comuns tot i “tenir defectes”, i van instar a aprofundir en l’àmbit de l’antirepressió, la regressió de drets i llibertats i la injustícia dels presos polítics per arribar a futurs acords. ■

Miquel Iceta (PSC)



“Cap proposta reuneix els dos terços de suport al Parlament”

Ni el dret a l’autodeterminació ni una reforma de l’Estatut “reuneixen els dos terços necessaris del Parlament”. Aquest va ser l’argument que va defensar el líder del PSC, Miquel Iceta, per demanar al govern que no continuï amb la voluntat de buscar “dreceres” perquè “hi ha ferides i dolors que requereixen temps” que només trobaran sortida en la política. Tot i que va instar a deixar de banda diferències conegudes i centrar-se en els elements de coincidència com el de denúncia de qualsevol acte de violència o intimidació, va tenir temps per assegurar que veia més factible votar l’Estatut que un referèndum d’independència. ■

Jessica Albiach (CatECP)



“Hem insistit a saber l’estratègia del govern i sortim sense resposta”

Encara que la portaveu del Comuns, Jessica Albiach, va començar amb un agraïment al president Quim Torra per convocar un espai on dialogar que reclamaven feia temps, va acabar retraient que ni el president ni el vicepresident Pere Aragonès “els havien aclarit” l’estratègia que seguirà l’executiu, recordant-los que per a ells no era vàlida “ni la via unilateral ni la reforma de l’Estatut”. Albiach va insistir en el pacte de claredat a la canadenca per negociar un referèndum i va posar èmfasi en les coincidències en aspectes com la situació “d’extrema gravetat que viu el país”, i la necessitat de resoldre-ho per vies polítiques. ■



NO ET CONFORMIS AMB MENYS.
TRIA ENTRETENIMENT, GASTRONOMIA I EXPERIÈNCIES ÚNIQUES
A BORD DELS VAIXELLS MÉS MODERNS.

MEDITERRANI
DES DE BARCELONA - 20 DE DESEMBRE DE 2018 - ESPECIAL NADAL
MSC MERAVIGLIA, 8 DIES - 7 NITS

DES DE 639 €*

 **MSC**
CRUCEROS

Contacta amb la teva agència de viatges, truca'ns
al 91.203.58.00 o visita MSCCRUCEROS.ES

NO ES CUALQUIER CRUCERO



*Tarifa Best Price. Preu des de per persona basant-se en doble, categoria interior, Experiència Bella. Taxes portuàries (190€) i quota de servei no incloses. Solament creuer. Places limitades.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'exconsellera Serna, a la llista de vocals del nou CGPJ

■ Seria un dels nomenaments del govern de Sánchez a l'òrgan dels jutges ■ El seu ingrés a la majoria progressista és ben rebut amb vista al màxim òrgan de la judicatura i al judici dels presos

Redacció
BARCELONA

L'exconsellera de Treball del tripartit, Mar Serna, es perfila com a nova vocal del Consell General del Poder Judicial entre els nous nomenaments que garantirien una majoria progressista al si de l'òrgan de govern dels jutges, segons informaven ahir diversos mitjans, entre els quals TV3. L'exconsellera de Treball durant el govern del PSC, ERC i ICV presidit per José Montilla del 2006 al 2010 seria un dels nomenaments del govern de Pedro Sánchez.

Serna, que avui és magistrada del jutjat social número 23 de Barcelona, hauria format part de la llista de candidats des del principi, però la seva tria s'hauria precipitat després de descartar-se per al càrrec Victòria Rossell, candidata proposada per Podem, segons explicaven fonts jurídiques a la televisió catalana. A més, la vo-



Maria del Mar Serna i Calvo va ser consellera de Treball i ara és magistrada del jutjat social de Barcelona ■ ANDREU PUIG

luntat de respectar la paritat al si de l'òrgan de govern dels jutges hauria fet que caigués de la llista el magistrat bilbaí Diego Iñiguez. La inclusió de Serna a la llista pactada entre el PSOE i PP ja ha estat in-

terpretada com un gest tant cap al PSC com cap a ERC, amb qui Serna com a independent socialista va compartir govern durant quatre anys —per exemple, amb l'actual conseller d'Exteriors del govern ca-

talà, Ernest Maragall, aleshores conseller d'Educació pel PSC—. Però ja durant el tripartit anterior, presidit per Pasqual Maragall, Serna va ser directora general de Relacions Laborals de la Generalitat.

Segons les fonts consultades per TV3, Mar Serna ha rebut amb satisfacció el seu nomenament perquè pensa que hi ha molta feina per fer al màxim òrgan dels magistrats. El digital El Confidencial assegura

que la ministra de Justícia, Dolores Delgado, va trucar dimecres als sis candidats que correspon elegir al govern espanyol pel mecanisme del torn de jutges.

Nascuda el 1955 a Aguil·lar de Campoo (Palència), Serna va ser advocada laboralista de la UGT del 1977 al 1982 i forma part de l'associació progressista Jutgesses i Jutges per la Democràcia, però també va ser fundadora de l'Associació de Dones Jutgesses d'Espanya, una entitat de magistrades obertament feminista. Pel seu perfil i trajectòria, el seu previst nomenament ha estat rebut amb esperança i com una molt bona notícia tant pel que fa al seu paper junt amb la majoria de jutges progressistes al renovat CGPJ com per la influència que aquesta nova majoria pot tenir amb vista al judici als presos. Cal recordar que la portaveu a Catalunya de Jutgesses i Jutges per la Democràcia, la magistrada Montserrat Comas, amb trenta anys d'experiència en la jurisdicció penal, va deixar clar que l'acusació de rebel·lió era, jurídicament, "equivocada i un error tècnic" tenint en compte que no hi va haver cap aixecament "violent", que sí que es va produir en el cop d'estat de Tejero, l'única condemna de rebel·lió en la jurisprudència del Suprem. ■

300.000 euros en 3 dies a la caixa de solidaritat

■ La sentència del Tribunal de Comptes fa que s'intensifiqui la donació de diners

Jordi Panyella
BARCELONA

Com més repressió, més solidaritat. La crida feta aquesta setmana per l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural per incrementar les aportacions a la caixa de solidaritat ha tingut una resposta espectacular i s'han recaptat 300.000 euros en només tres dies, segons han confirmat a aquest diari fonts conegudes de l'estat dels comptes. Les apor-

tacions es fan directament a un compte corrent, les coordenades del qual apareixen en el lloc web caixadesolidaritat.cat/, que és auditat pels tres expresidents del Parlament Núria de Gispert, Joan Rigol i Ernest Benach.

L'últim estat de comptes de la caixa de solidaritat es va fer públic el passat mes de febrer en motiu de l'aprovació dels comptes de l'Assemblea. Aleshores va transcendir que s'havien recaptat fins a 5,8 milions d'euros i que una part d'aquests diners, 3,8 milions, ja s'havien dipositat com a aval de fiances, ja sigui davant el Tri-

bunal Suprem, que jutja els polítics que van impulsar l'1 d'octubre, com al Tribunal de Comptes, que ha jutjat la part comptable del 9-N. Altres 30.000 euros es van destinar a pagar una sanció i la part que quedava a la caixa era d'1,9 milions d'euros.

Ha estat la sentència sobre el cost econòmic del procés participatiu del 9-N el que ha tornat a impulsar l'ANC i Òmnium a demanar noves aportacions. Els diners que es recaptin tenen com finalitat fer front a les despeses econòmiques derivades de la persecució judicial a persones relacionades amb el procés i que no cal que siguin



Elisenda Paluzié en una compareixença de premsa recent ■ ACN/ARXIU

exclusivament polítics o càrrecs públics, com és el cas dels condemnats pel Tribunal de Comptes.

Els quasi quatre milions dipositats per aquest fons solidari al Tribunal de Comptes no arriben a cobrir el total de la sanció im-

posada, que és de 4,9 milions d'euros, sense tenir en compte ni els interessos ni el pagament de les costes del procés. Els polítics implicats en aquest procediment tenen les seves cases intervingudes i a disposició del tribunal per

acabar de cobrir aquestes quantitats, segons va explicar el mateix Artur Mas dimecres passat. La quantitat definitiva a pagar no se sabrà fins que el Tribunal Suprem acabi resolent els recursos que hi haurà. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY 17 de novembre del 2017

MIQUEL RIERA

Revés belga a l'Estat



Bones notícies per al president Carles Puigdemont i els quatre consellers exiliats a Bèlgica i primer revés judicial important per a l'Estat espanyol. En una vista als tribunals, la fiscalia belga decideix rebutjar el delict

de corrupció, inclòs per la jutgessa Lamela en l'ordre d'extradició. Això atura una extradició automàtica. El jutge belga dona temps a la defensa de Puigdemont i dels consellers fins al 4 de desembre per preparar-se.



“La justícia belga està mostrant una gran exquisidesa en el tracte”

“La belga és una justícia amb garanties. Contrasta amb la precipitació dels tribunals espanyols”

“Faciliten molt el dret a la defensa. Hem pogut demanar la paraula tants cops com hem volgut”

JAUME ALONSO CUEVILLAS
ADVOCAT



Cadena humana dels treballadors públics pels presos

Nova protesta dels treballadors públics de la Generalitat, aquest cop en forma de cadena humana, per exigir l'alliberament dels consellers empresonats. Fins a quatre conselleres s'han sumat a la protesta.

Rovira acusa l'Estat d'amençar amb morts

L'Estat va amenaçar el govern d'enviar l'exèrcit i provocar morts al carrer si el govern tirava endavant la independència, ha assegurat Marta Rovira, secretària general d'ERC, en una entrevista a RAC1. Segons Rovira, l'executiu de Rajoy ho va fer

arribar al de Puigdemont “per múltiples vies”. “El govern es va trobar amb la tessitura d'un escenari de violència que no estava disposat a assumir”, ha dit. Això va condicionar Puigdemont i el govern sobre les decisions que calia prendre.



“L'Estat va amenaçar el govern d'enviar l'exèrcit i provocar morts al carrer si tiràvem endavant la independència”

MARTA ROVIRA SECRETÀRIA GENERAL D'ERC



“Les moltes coses que diu Rovira les puc testimoniar. A veure si queda clar d'una vegada”

LLUÍS LLACH EXDIPUTAT DE JUNTS PEL SÍ



“Republicana, valenta, decent i d'esquerres. És normal que a algú li esclati el cap”

GABRIEL RUFIÁN DIPUTAT D'ERC AL CONGRÉS



“Senten l'obligació d'explicar un gran desastre i han de buscar excuses”

MIQUEL ICETA DIPUTAT DEL PSC



“És una falòrnia barroera. Els secessionistes estan acostumats a mentir”

ENRIC MILLO DELEGAT DEL GOVERN ESPANYOL



“Cadascú pot defensar les seves posicions com vulgui, però això és intolerable”

MARIANO RAJOY PRESIDENT DEL GOVERN



“Arriba la 'designada' per mentir i fer victimisme una altra vegada”

ALBERT RIVERA PRESIDENT DE CIUTADANS

LA GUIA

de vins de Catalunya

Tast a cegues

Venda a llibreries per 19,90 €

- 1.403 vins tastats i puntuats
- Llista dels millors vins
- 267 cellers
- 12 Denominacions d'Origen
- Cinc anys d'estadística celler a celler
- Conclusions dels autors i col·laboradors
- 464 pàgines



VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Flandes retira el delegat castigat pel ministre Borrell

El ministre president flamenc ordena el retorn del representant després que Madrid li retirés l'estatus diplomàtic ■ Bourgeois vol que es reiniciïn les relacions diplomàtiques

Natàlia Segura

Brussel·les

Els flamencs finalment cedeixen a les pressions diplomàtiques espanyoles. El seu govern ha decidit ordenar el retorn del seu representant a l'Estat espanyol després que el ministre d'Afers Estrangers espanyol, Josep Borrell, retirés el seu estatus diplomàtic com a represàlia pel suport del president del Parlament flamenc Jean Peumans als presos polítics catalans, especialment a Carme Forcadell, i ho fan amb l'esperança que les autoritats espanyoles reactivin les relacions diplomàtiques trencades per aquest xoc relacionat amb Catalunya.

Segons fonts del govern flamenc, el moviment per part del ministre president de Flandes Geert Bourgeois de retirar el delegat André Hebbelinck és un gest cap a Madrid per "encoratjar" que "reinicii



Jan Peumans, president del Parlament flamenc, i el president de Flandes, Geert Bourgeois (dreta), el 17 d'octubre ■ ACN

les relacions diplomàtiques", "La pilota està a la seva teulada", afirmaven ahir les mateixes fonts. Tot i això, Bourgeois va donar un angle alternatiu a la història davant dels mitjans flamencs. "No té sentit mantenir el nostre re-

presentant allà", va dir en una entrevista al mitjà *De Standaard*.

En aquest sentit, Bourgeois va argumentar que Hebbelinck només podia mantenir ara un estatus com a treballador de l'ambaixada flamenca i que,

per tant, no podia estar allà simplement per escalfar la cadira sense exercir les funcions de representació diplomàtica. "Quan enviem a algú és perquè faci la seva feina completament", va defensar. Tanmateix, es reafirma que el

càstig dels espanyols "està totalment infundat". "Espero que això es pugui aclarir", va afirmar.

De moment, el ministre de Borrell continua decidint la decisió. Fonts diplomàtiques espanyoles asseguren que ha estat

"prudent" i que podria haver estat pitjor si s'hagués declarat *persona non grata* Hebbelinck. "Va haver-hi diversos tocs d'atenció, i, tot i haver-hi declaracions repetidament de Peumans, es va optar per la fórmula de retirar l'estatus diplomàtic", defensen. Espanya va convocar fins a quatre vegades l'ambaixador belga a Madrid abans d'adoptar la mesura, segons les mateixes fonts. Tot i això, no descarten que si hi ha "gestos" per part de Flandes, com ara algun tipus de declaració política dient que "hi ha coses que no procedeixen", es podria revertir el trencament de relacions.

Fa setmanes que Bourgeois i l'ambaixadora espanyola a Bèlgica, Beatriz Larrotcha, tenen pendent una reunió per tractar aquest conflicte. Segons el que expressen totes dues parts, l'escull per veure's seria el format de la trobada. Si bé des de la seu espanyola a Brussel·les asseguren que tenen les seves portes obertes al flamenc, des del gabinet de Bourgeois lamenten que encara no han rebut cap resposta positiva de l'ambaixadora espanyola a les invitacions per trobar-se a les oficines flamenques. Larrotcha es nega a ser convocada i aposta per una reunió bilateral que tingui lloc en un entorn més neutral. ■

Maragall reobre l'oficina del govern a Washington

Maragall assegura que estarà en sintonia "amb el que Catalunya expressa"

Redacció
BARCELONA

El conseller d'Acció Exterior, Ernest Maragall, va reobrir ahir les oficines diplomàtiques que van ser tancades fa un any en aplicació de l'article 155 de la Constitució. "Després d'un any d'obscuritat, avui comença un període llarguíssim de llum intensa i horitzó ample, que vol dir molta presència, molta feina amb una ambició legítima", va dir Maragall un

cop inaugurada la delegació catalana a Washington, la primera fora d'Europa.

Maragall va lliurar la representació diplomàtica després d'un concurs públic a Victòria Alsina, que pren el relleu d'Andrew Davis, l'anterior delegat de la Generalitat als Estats Units, destituït fa un any. Alsina considera el nomenament un "orgull" i va avançar que el seu objectiu serà "recuperar la normalitat". A partir d'ara Alsina i la delegació treballaran "amb l'expectativa que Catalunya tingui un reconeixement de la seva condició com a país". "L'agenda catalana és cla-

ra a Washington, és exactament la mateixa que l'agenda de Barcelona (...) No ens resignem a cap tipus de silenci", va afegir-hi. Maragall va explicar que aquesta agenda es basa en aquests moments en conceptes com "democràcia i llibertat" i que una de les funcions de la delegació serà difondre la situació dels polítics independentistes que estan en presó. "Aquesta situació afecta de ple les institucions i la societat catalana i seria absurd que això no estigués present en la nostra manera de representar la societat catalana", va afirmar. També va assegurar que la delegació



Maragall durant la reobertura de la delegació als Estats Units ■ ACN

tractarà d'"influir en tot allò que afecti Catalunya" i que ho farà "amb absoluta convicció".

Maragall també es va referir al que considera "el soroll" en "to amenaçant" del ministre espanyol d'Exteriors, Josep Borrell,

sobre l'acció exterior catalana i va afirmar: "Ni ens interessa, ni ens afecta, ni ens canviarà el que fem aquí." Maragall es va reunir amb el congressista republicà Mario Díaz-Balart —que el març de 2017 ja va rebre l'expressió

Puigdemont —i va dir que aviat hi haurà nous contactes amb membres del Congrés i del govern dels Estats Units preocupats per la situació política a Catalunya. I la setmana que ve, sis noves delegacions més. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Agents justifiquen els cops perquè l'1-O no podien detenir

■ Declaren dos policies per haver donat més de sis cops de porra a un veí de Nou Barris ■ Cap agent ferit a l'Àgora

Mayte Piulachs
BARCELONA

Els antidisturbis de la policia espanyola van rebre l'ordre d'actuar "ràpid i sense detencions" per tal d'obrir pas als de la brigada d'informació perquè requisessin les urnes dels centres de votació del referèndum de l'1-O, emparats en l'ordre del TSJC de tancar locals. En vista d'aquestes indicacions, dos agents van justificar els cops de porra als concentrats a l'escola Àgora de Nou Barris, ahir davant el jutge de Barcelona que

investiga l'excés policial amb, fins ara, 24 agents imputats, segons fonts judicials

Els dos agents i un inspector en cap, que venien de Màlaga i van actuar a Nou Barris, van descriure que l'ambient veïnal "era molt hostil i d'odi", amb uns 200 concentrats. No obstant això, cap dels 99 agents que consten com a ferits lleus l'1-O a Catalunya van ser a l'escola Àgora. Els dos agents són investigats per haver donat més de sis cops a Albert Pesquer, un veí que exerceix l'acusació a través del

centre Irídia, i que en els vídeos es veu com li peguen cops de porra i puntades de peu, quan és a terra. Al final, el veí, amb la cara plena de sang, es torna a aixecar i un d'ells li fa la traveta. Ell no els agredeix. A l'escola Àgora, un agent no identificat també va trencar les dents a una dona.

Fent "les Termòpiles"

L'inspector en cap i responsable d'actuar en set locals va detallar al titular del jutjat d'instrucció 7 de Barcelona que els van donar la llista dies abans i



Agents de la policia espanyola donen cops i puntades de peu a un veí de Nou Barris -fins i tot quan cau a terra- que volia votar l'1-O a l'escola Àgora ■

que, a més, ell va anar a reconèixer les zones on havien d'actuar. En el cas de l'Àgora, que tenia tres entrades, en va escollir una pel darrere i estreta, ja que com que eren pocs (tres unitats de quinze antidisturbis) podrien actuar contra el centenar de concentrats, com si fos -va dir- "el pas de les Termòpiles", un congost que els grecs van usar per guanyar l'immens l'exèrcit

persa, en igualar forces en entrar-hi. A l'escola Àgora, primer es van posar agents amb escuts per obrir pas, i darrere, dues línies de policies. Els antidisturbis, acostumats que la gent marxi en veure'ls, es van sorprendre que els veïns no es moguessin d'allà. "Estava suant i molt cansat", va reconèixer un dels agents al magistrat.

Les acusacions exercides per l'Ajuntament de

Barcelona i l'Associació de Juristes pels Drets Humans exposen que el disseny de l'operació policial per l'1-O va ser "clarament ineficaç" i esperen que el Ministeri de l'Interior reveli qui van ser-ne els organitzadors. Dimarts vinent tornen les declaracions, amb els escopeters que van actuar a l'escola Ramon Llull, on Roger Español va ser ferit a l'ull dret per una bala de goma. ■

encarna



Encarna Herbolària C/ Nou nº6
93 889 08 66 Vic

Encarna Natural C/ Dc. Salarich nº6
93 889 49 70 Vic

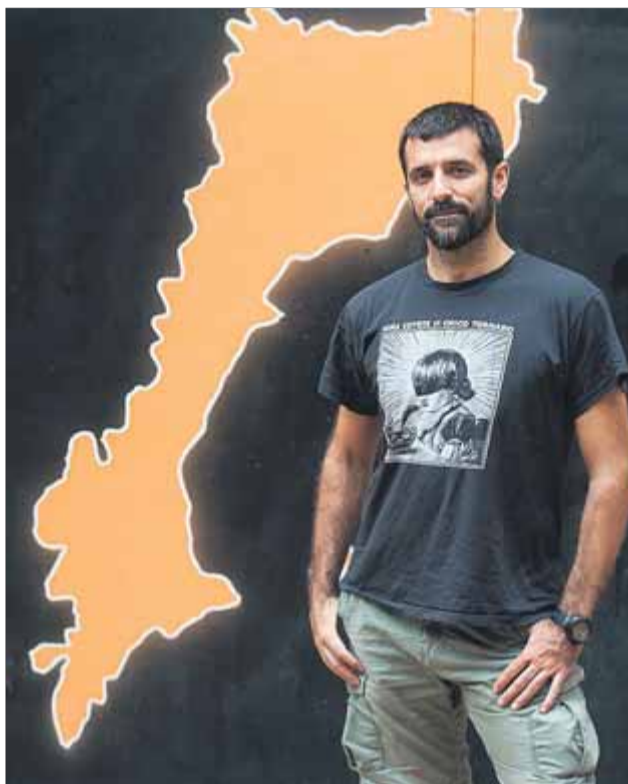
Encarna Imatge C/ Pla de Balenyà nº25
93 886 05 12 Vic

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

26N

Premis
Republicans
de l'Any.Veni al lliurament dels
Premis
Republicans de l'AnyDilluns, 26 de
novembre,
a les 20 h, a l'Auditori
Palau de Congressos de
GironaReserveu fins a 2
invitacions
a confirmacions@lrp.catUs confirmarem la
inscripció per correu
electrònicNo us perdeu un acte de
reivindicació i
d'agraïment als més
republicans

La gran trobada del setmanari La República



El fotògraf Jordi Borràs i el cantant Valtònyc ■ JOSEP LOSADA / MANEL LLADÓ

Per la cultura amb
més sentit crític**PREMI REPÚBLICA DE LES ARTS** • Els subscriptors guardonen el coratge de Valtònyc **PREMI REFLEXIÓ REPUBLICANA** • Jordi Borràs, la mirada atenta**Carles Ribera**
GIRONA

Proactiva Open Arms, l'Associació de Municipis per la Independència (AMD), l'activista, músic i escriptor Lluís Llach i el productor Jaume Roures han estat distingits pels subscriptors d'aquest diari i del setmanari La República, L'Esportiu, L'Econòmic i Catalonia Today, en una primera edició dels premis Republicans de l'Any que no han oblidat el món de la cultura. En aquest sentit, la reflexió sobre el fet polític ha estat valorada en el premi Reflexió Republicana. La votació popular ha afavorit en aquest cas el fotògraf Jordi Borràs, especialment per la publicació de l'obra *Dies que duraran anys*. Els altres nominats en aquesta categoria eren l'escriptora Isabel-Clara Simó, per la seva carrera com a articulista política, i Albano Dante Fachin i Àngels Martínez

Cartell, per la seva valuosa aportació crítica amb el llibre *Informe urgent des dels escons 4 i 5*.

L'altra distinció de contingut essencialment cultural és el premi Re-



Obsequi. Els assistents a l'acte rebran com a record una insígnia amb la llegenda "100% República"

pública de les Arts, un guardó que rep el nom de la secció del setmanari La República dedicada a la temàtica relacionada amb les diferents disciplines artístiques. En aquest cas la persona guanyadora ha estat el raper Valtònyc, que compartia candidatura amb l'actor Sergi López i la revista *Enderrock*. En aquest sentit, Valtònyc, exiliat a Brussel·les per evitar una presó injusta, no podrà ser a l'acte de lliurament dels premis, que se celebrarà pròxim dilluns 26 de novembre a l'Auditori Palau de Congressos de Girona. Tanmateix, el cantant mallorquí ja ha enregistrat un missatge d'agraïment que serà projectat durant una cerimònia on hi haurà altres absències lamentablement obligades, com ara les dels presos i exiliats polítics, que seran representats pels seus familiars, o Adrià Carrasco i Tamara Carrasco, que de moment encara tenen imposades mesures cautelars.

Reserveu fins a 2 invitacions a
confirmacions@lrp.cat o al 972 18 64 47 (de 9 h a 14 h)